

kunnet gaa ind paa det foreslaaede Tilsyn gennem Fabriksinspektorer. Dette skyldes ikke saa meget Hensynet til Udgifterne, thi Mindretallet er ikke blindt for, at Arbeidet med selve Tilsynet efter begge Forslag bør være væsentlig det samme, og at det, paa hvilken Maaade det end ordnes, bør udføres af dygtige, sagkyndige Foll, der maa betales ordenligt for deres Arbeide. En Besparelse vil dog vistnok opnaas ved, at en Del af det Kontorarbeide, som efter Forslaget er henlagt til Fabriksinspektorerne, efter Mindretallets Vending bliver at udføre af de stedlige Politimyndigheder, uden at der derfor er foreslaaet nogen særlig Godtgjørelse. Mindretallets Utilbøielighed til at gaa ind paa Forslagets Tilsyn skyldes nærmest en Frygt for at være med til at skabe en ny Række Embeds- og Bestillingsmænd under Justitsministeriet og navnlig for at henlægge dette Tilsyn saa umiddelbart under Ministeriet, som her er foreslaaet. Det forekommer nemlig Mindretallet, at jo nærmere det underlægges den centrale Styrelse, des fjernere vil det komme til at staa den Befolkning, i hvilken det skal virke, og des vanskeligere vil det have ved at tage alle de lokale Hensyn, som bør tages, for at Loven ikke skal lægge for store Hindringer i Veien for den frie Virksomheds Udførelse. For saa vidt de Grundtanker, som ere nedlagte i vor nugældende Forsatning, skal følges, skjønner Mindretallet heller ikke Andet, end at det maa være Opgaven ikke alene at tilvejebringe selve Lovene under Vistand af det Borgersamfund, for hvilket de skulle gjælde, men ogsaa at lægge Tilsynet ved deres Overholdelse og Straffen for deres Overtrædelse saavidt muligt over i Borgernes egne Hænder. Grundlovens Løsteparagraf om Nævningers Indførelse er et Fingerpeg i saa Henseende, og Tanken er gennemført i Praxis bl. A. ved Oprettelsen af saadanne Institutioner som Brandsyn, Segns- og Vandsyn m. m., hvorved baade Tilsyn og foreløbige Afgjørelser ere henlagte til Mænd af Befolkningens egen Midte.

I Overensstemmelse med denne Tankegang, som Mindretallet ønsker fulgt paa de forskellige Omraader for Lovgivningen, hvor der er Mulighed for dens Anvendelse, kunde man have ønsket at foreslaa et endnu mere stedligt og af Befolkningen selv valgt Tilsyn, men da Lovgivningens Udvikling i de senere Aar ikke ubetinget er gaaet i det her antydede Spor, har man næret Frygt for ikke at finde tilstrækkelig Støtte i Thinget for Vendinger i den Retning, og for at lægge de mindst mulige Hindringer i Veien for Lovens Gjennemførelse har Mindretallet derfor strukt sig saa vidt, som det har troet at finde forsvarligt, hen imod Forslagets Tanke ved at optage det Tilsyn, der var foreslaaet af Kommissionen, paa hvis Betænkning Lovforslaget er bygget.

Udvalgets Flertal kan ikke tiltræde det her omhandlede Vendingforslag. Det første Stykke deraf, i Forbindelse med det af samme Mindretal fremsatte Forslag til § 18 (tiltraadt af Riksforsamlingen), gaar ud paa at bringe de Staten tilhørende Maskiner og de under den drevne tekniske Virksomheder ligesom ind under Lovens Bestemmelser, kun at Tilsynet skulde føres af vedkommende Myndigheder, under hvem Maskinerne fortere. Man kan dog ikke nægte, at Statens Forhold til den under den selv drevne Virksomhed er noget forskjelligt fra dens Forhold til den private Virksomhed, saa at der ikke kan være Noget at indvende imod, at en Betragtning af denne Art giver sig tilkjende i Loven, saaledes som dette ogsaa er flet i Lovene af 24de Marts 1875 om Tilsyn med Dampfartøier og om Tilsyn med Dampkedler paa Landjorden. Naar det i § 18 af Lovforslaget hedder, at Loven ikke finder Anvendelse paa de Staten tilhørende Maskiner, saa blev det alt under Lovens første Behandling i Landstinget bemærket af Justitsministeren, at det naturligvis ikke er Meningen, at Staten skulde have Lov til at forsømme Forsigtighedsregler, som Lovforslaget anser fornødne for Andre, og heller ikke, at Staten